

РЕШЕНИЕ

№ 3286

гр. София, 19.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 19.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8309** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от И. Р. Г., депозирана чрез адв. М. П. от САК, срещу Националната здравноосигурителна каса /НЗОК/, с която на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са предявени срещу ответника обективно съединени иски, както следва:

1. Имуществени вреди в размер на 6908,17 евро /шест хиляди деветстотин и осем евро и седемнадесет евроцента/, представляващи заплатени от ищеца разходи за лечение в Университетска клиника Д., Германия, причинени вследствие от отменен незаконосъобразен административен акт - Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г., издадено от Управителя на НЗОК, ведно със законната лихва от 01. 02. 2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

2. Имуществени вреди в размер на 4066, 68 лева /четири хиляди шестдесет и шест лева и шестдесет и осем стотинки/, представляваща възнаградителна лихва по договор за банков кредит, сключен между Я. Г. и [фирма], от 01. 02. 2018 г. до 25. 02. 2026 г., която по силата на договор за заем, сключен между ищеца и неговата майка, представлява претърпяна от ищеца имуществена вреда, намираща се в причинно-следствена връзка с незаконосъобразния акт - Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г., издадено от Управителя на НЗОК.

3. Немуществени вреди в размер на 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева, представляващи обезщетение за претърпените от ищеца вреди в периода 01. 02. 2018 г. – 19. 11. 2018 г., вследствие на незаконосъобразен административен акт – Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г. на Управителя на НЗОК, ведно със законната лихва от 01. 02. 2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

4. Неимуществени вреди в размер на 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева, считано от 19. 12. 2019 г. до датата на подаване на исковата молба, настъпили вследствие на нищожен мълчалив отказ на Управителя на НЗОК да възстанови средства за извършено планово лечение в Университетска клиника – Д. за периода 25. 01. 2016 г. – 09. 02. 2016 г. Иска се съдът да установи и прогласи нищожността на мълчаливия отказ. Претендира се и законна лихва върху посочената сума от 19. 12. 2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

Ответникът - НЗОК, чрез своя процесуален представител оспорва основателността на исковата молба, като излага подробни аргументи в писмени бележки.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковите претенции, поради което моли същите да бъдат уважени.

Административен съд – София град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

И. Р. Г. има рядко генетично заболяване - „остеогенезис имперфекта“, което причинява повишена чупливост на костите. Същият е с трайно намалена работоспособност – 92 %, съгласно ЕР на ТЕЛК № 1827/ 28. 05. 2018 г. По повод на счупване на лявата бедрена кост през 2015 г., лечението на което не постигнало успех в Република България, И. Г. се свързал с лекуващия си лекар проф. д-р Крауспе, който работел в Университетската клиника в [населено място], Германия и който извършвал предишни операции на ищеца Г.. Д-р Крауспе изпратил на ищеца Г. предложение за извършване на операция - коригираща остеотомия с интрамедуларни пирони и прогнозна цена на лечението в размер на 8500 /осем хиляди и петстотин/ евро. Във връзка с това, на И. Г. било издадено от НЗОК удостоверение за право на планирана здравна помощ зад граница - формуляр S2 /съгласно Регламенти на ЕС 883/04 и 987/09/, с изх. № Е 112-01-61/ 23. 12. 2015 г. и с очакван период на лечение от 25. 01. 2016 г. до 07. 02. 2016 г. С посочения формуляр се предоставя възможност на лекуваното лице разходите по лечението да бъдат покрити от НЗОК.

На 25. 01. 2016 г. ищецът, заедно с родителите си – свидетелите Я. Г. и Р. Г., както и преводач – свидетелката И. Г., постъпил в Университетската клиника в Д.. При разговор с администрацията на болницата обаче, било установено, че сумата за лечението не е постъпила от НЗОК, като д-р Крауспе съобщил на ищеца, че не може да извърши операцията, преди да бъде заплатена дължимата сума, която възлизала в размер на 9000 /девет хиляди/ евро. Обяснил му, че следващият възможен час за операция е след около шест месеца. При последвал телефонен разговор на семейството на ищеца със служители от НЗОК, им било обяснено, че нищо не може да се направи към момента, като ищецът трябва да се върне обратно в България, за да се

разгледа случаят. И. Г. силно се разстроил, изпаднал в шок, пребледнял и започнал да плаче. Тогава свидетелката И. Г. им дала в заем сумата от 9000 /девет хиляди/ евро, за което свидетелките И. Г. и Я. Г. сключили договор за заем от 25. 01. 2016. Още същия ден посочената сума била заплатена на касата на болницата, а операцията на И. Г. била извършена на следващия ден. За осъществената операция била изготвена сметка № 03785/ 201603/00039 от болницата, като общата стойност на операцията възлизала на 6908,17 евро /шест хиляди деветстотин и осем евро и седемнадесет евроцента/, след като от сумата 9 210, 89 евро /девет хиляди, двеста и десет евро и осемдесет и девет евроцента/ била приспадната отстъпка в размер на 25 %, съгласно пар. ба, част 1 от Наредбата за медицинските такси.

Още по време на престоя им в Германия, родителите на ищеца потърсили помощ от техен семеен приятел - свидетеля Д. Д., който с платежно нареждане от 25. 01. 2016 г. заплатил на свидетелката Г. сумата от 2000 /две хиляди/ евро, а с платежно нареждане от 27. 01. 2016 г. превел по нейна сметка още 1000 /хиляда/ евро.

След като се завърнали в Република България, на 25. 02. 2016 г. свидетелката Я. Г. сключила договор за кредит за текущо потребление с [фирма] за сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева със срок на издължаване на кредита 120 месеца и общо дължима лихва по него в размер на 4949, 87 лева /четири хиляди деветстотин четиридесет и девет лева и осемдесет и седем стотинки/. Със сумата, предоставена ѝ по кредита, както и с допълнителни средства, спестени по-рано, свидетелката Г. възстановила дължимото на свидетелите И. Г. и Д. Д..

На 17. 03. 2016 г. И. Г. подал заявление с вх. № Е126-01-74/ 17. 03. 2016 г. до НЗОК за възстановяване на сумата по лечението от 6908,17 евро /шест хиляди деветстотин и осем евро и седемнадесет евроцента/. На 01. 02. 2018 г. управителят на НЗОК се произнесъл с Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г., с което е отказал на И. Г. да му бъде възстановена посочената сума.

След като научил за постановения отказ, ищецът изпитал силен емоционален стрес - станал по-затворен и по-мълчалив, нямал желание за живот.

И. Г. обжалвал Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г. на управителя на НЗОК, като с Решение № 7439/ 10. 12. 2018 г., постановено по адм. дело № 4556/ 2018 г., Административен съд – София град е отменил посочения отказ, като е върнал преписката за ново произнасяне, съобразно задължителните указания на съда по прилагане на закона в едномесечен срок от влизане в сила на постановения съдебен акт. С Решение № 15698/ 19. 11. 2019 г., постановено по адм. дело № 1965/ 2019 г., Върховният административен съд е потвърдил решението на Административен съд – София град, като същото е влязло в сила на 19. 11. 2019 г. В периода след 19. 11. 2019 г. И. Г. започнал да се надява, че сумата ще бъде изплатена, като същевременно, докато чакал, изпитвал силни съмнения, че това ще се случи, което породило допълнителните му притеснения.

До депозиране на исковата молба в съда - 25. 08. 2020 г. административният орган не се произнесъл, като не изпълнил влязлото в сила съдебно Решение № 7439/ 10. 12. 2018 г., постановено по адм. дело № 4556/ 2018 г. Административен съд – София град. В хода на съдебното производство по настоящето дело е представено Решение № РД-Е-126-270/14. 10. 2020 г., с което управителят НЗОК разрешава възстановяване на средства в натура в размер на 13 511 лева на И. Р. Г., както и банково извлечение, от което се установява, че на 09. 11. 2020 г. посочената сума е преведена по сметката на ищеца.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

В разпоредбата на чл. 203 от АПК е уредена възможността гражданите и юридическите лица да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно чл. 7 от ЗОДОВ иски за обезщетение се предявяват срещу органите по чл. 1 и чл. 2 от ЗОДОВ, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вреди. Пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически лица. Исковите за обезщетение са насочени срещу НЗОК, който в конкретния случай е надлежният ответник, поради което искът е допустим.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Отговорността по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност само по отношение на деликвента и на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. Отклонения от общия състав на деликтната отговорност по отношение на противоправността, вината и вредите в ЗОДОВ не са уредени.

Отговорността на държавата по предвидения в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ ред се реализира при кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт /т.е. акт, отменен по съответния административен или съдебен ред/, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Липсата на който и да е от посочените три елемента на фактическия състав води до неоснователност на претенцията.

За да се произнесе по основателността на предявените иски от И. Р. Г., съдът съобрази следното:

По отношение на предявения иск за имуществени вреди в размер на 6908,17 евро /шест хиляди деветстотин и осем евро и седемнадесет евроцента/, представляващи заплатени от ищеца разходи за лечение в Университетска клиника Д., Германия, причинени вследствие от отменен незаконосъобразен административен акт - Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г., издадено от Управителя на НЗОК, ведно със законната лихва от 01. 02. 2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

От събраните по делото доказателства се установява, че разходите за лечение на ищеца в размер на 6908,17 евро /шест хиляди деветстотин и осем евро и седемнадесет евроцента/, са били дължими от ответника във връзка с издаден формуляр S2, като отказът на управителя на НЗОК да възстанови посочената сума за лечението, обективиран в Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г., е бил отменен с Решение № 7439/ 10. 12. 2018 г., постановено по адм. дело № 4556/ 2018 г. по описа на

Административен съд – София град, влязло в сила на 19. 11. 2019 г., след като е потвърдено с Решение № 15698/ 19. 11. 2019 г., постановено по адм. дело № 1965/ 2019 г. по описа на Върховния административен съд. Установено е също така, че за извършване на операцията ищецът е изплатил сумата със средства, взети назаем от негови близки.

В случая съществуват и трите предпоставки за уважаване на исковата претенция, тъй като са налице отмяна на незаконосъобразен акт, причинени вреди и причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилите вреди.

В хода на съдебното производство е установено, че дължимата сума в размер на 13 511 /тринадесет хиляди, петстотин и единадесет/ лева, представляваща левовата равностойност на 6908,17 евро /шест хиляди деветстотин и осем евро и седемнадесет евроцента/ е заплатена от ответника на ищеца на 09. 11. 2020 г., което се установява от представените по делото доказателства /л. 137 по делото/.

Ето защо, след като сумата от 13 511 /тринадесет хиляди, петстотин и единадесет/ лева, представляваща левовата равностойност на претендираната с иска сума от 6908,17 евро /шест хиляди деветстотин и осем евро и седемнадесет евроцента/ е заплатена в хода на настоящето съдебно производство, ответникът следва да бъде осъден да заплати законната лихва върху посочената сума, дължима за периода от 01. 02. 2018 г. до датата на извършеното плащане - 09. 11. 2020 г. В останалата част искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен, тъй като се установи, че ответникът е заплатил на ищеца дължимото обезщетение за причинените имуществени вреди в размер на 13 511 /тринадесет хиляди, петстотин и единадесет/ лева.

По отношение на предявения иск за имуществени вреди в размер на 4066, 68 лева /четири хиляди шестдесет и шест лева и шестдесет и осем стотинки/, представляваща възнаградителна лихва по договор за банков кредит, сключен между Я. Г. и [фирма], от 01. 02. 2018 г. до 25. 02. 2026 г., която по силата на договор за заем, сключен между ищеца и неговата майка, представлява претърпяна от ищеца имуществена вреда, намираща се в причинно-следствена връзка с незаконосъобразния акт - Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г., издадено от Управителя на НЗОК.

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установява, че сключването на договора за банков кредит, макар да е последица от неизплащането от страна на НЗОК на извършената операция, не е извършено от ищеца И. Г., а от неговата майка Я. Г.. Липсват доказателства имуществените вреди за възнаградителна лихва да са причинени на И. Г., доколкото не той, а неговата майка е сключила договора за банков кредит и именно тя изплаща същия, което се установява от показанията на свидетелите Я. Г. и Р. Г.. В хода на съдебното производство не са представени доказателства, че именно И. Г. покрива дължимите суми за лихви по сключения банков кредит. Освен това, договорът за кредит е сключен на 25. 02. 2016 г., а Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г. на управителя на НЗОК е издадено почти две години след сключване на договора за банков кредит - на 1. 02. 2018 г., поради което не се споделя твърдението в исковата молба, че са налице причинени вреди на И. Г., както и че съществува причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и причинените имуществени вреди, изразяващи се в стойността на възнаградителна лихва по сключен договор за кредит с [фирма].

Ето защо исковата молба в тази част следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По отношение на предявения иск за немуществени вреди в размер на 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева, представляващи обезщетение за претърпените от ищеца вреди в периода 01. 02. 2018 г. – 19. 11. 2018 г., вследствие на незаконосъобразен административен акт – Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г. на Управителя на НЗОК, ведно със законната лихва от 01. 02. 2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

Безсъмнено е установено по делото, че Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г. на Управителя на НЗОК е отменено с Решение № 7439/ 10. 12. 2018 г., постановено по адм. дело № 4556/ 2018 г. по описа на Административен съд - София град, влязло в сила на 19. 11. 2019 г., след като е потвърдено с Решение № 15698/ 19. 11. 2019 г., постановено по адм. дело № 1965/ 2019 г. по описа на Върховния административен съд

Установява се от доказателствата по делото, че ищецът е изпитал емоционални болки и душевни страдания, причинени от отказа на ответника да заплати лечението му, проведено в периода от 26. 01. 2016 г. до 09. 02. 2016 г. в [населено място], Германия, за което И. Г. е имал издаден формуляр S2. Това се установява от показанията на свидетелката Я. Г., която твърди, че след като научил за Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г., с което управителят на НЗОК е отказал на И. Г. да му бъде възстановена сумата от 6908,17 евро, ищецът изпитал силен емоционален стрес - станал по-затворен и по-мълчалив, нямал желание за живот.

Съдът намира, че посочените вреди са в пряка-причинно следствена връзка с постановения незаконосъобразен отказ, тъй като в продължение на дълъг период от време преди постановения отказ ищецът е полагал усилия да му бъде възстановена заплатената и непосилна за него сума за лечението му в Германия, за което той е имал издаден формуляр S2. В продължителния период от време от подаване на Заявление. № Е126-01-74/ 17. 03. 2016 г. до НЗОК до издаването на отказа, обективиран в Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г. на управителя на НЗОК, ищецът е имал надежда, че финансовото затруднение на неговото семейство, породено вследствие на заплатената с лични средства операция, ще бъде подобро, след като сумата от 6908,17 евро му бъде възстановена от НЗОК. С отказа на административния орган това да бъде сторено, ищецът е загубил тази надежда и е изпаднал в тежко емоционално състояние, отразило се качествено на начина му на живот. Ето защо, доказана е в настоящия процес пряката причинно-следствена връзка между незаконосъобразния отказ и причинените на ищеца неимуществени вреди.

Поради тези съображения съдът намира, че така предявеният и поддържан иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е основателен, тъй като са налице кумулативно изискващи се предпоставки за ангажиране на отговорност, а именно – незаконосъобразен акт, в резултат, на който от ищеца са претърпени неимуществени вреди. Ищецът претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди, съобразно нормата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ следва да се определи от съда по справедливост. Съобразно задължителните

указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл. 52 от ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване. В процесния случай съдът приема, че претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в претърпян стрес, емоционални болки и страдания в периода от 01. 02. 2018 г. до 19. 11. 2018 г. /периодът на предявената искова претенция/, които са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразния административен акт, могат да бъдат възмездени със сумата от 15 000 /петнадесет хиляди/ лева, като се осъди ответникът да изплати посочената сума, ведно със законната лихва от датата на издаване на незаконосъобразния административен акт - 01. 02. 2018 г. до окончателното ѝ изплащане. За разликата до предявения размер на иска за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева, претенцията следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По отношение на предявения иск за неимуществени вреди в размер на 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева, считано от 19. 12. 2019 г. до датата на подаване на исковата молба, настъпили вследствие на нищожен мълчалив отказ на Управителя на НЗОК да възстанови средства за извършено планово лечение в Университетска клиника – Д. за периода 25. 01. 2016 г. – 09. 02. 2016 г., ведно със законната лихва върху посочената сума от 19. 12. 2019 г. до окончателното ѝ изплащане, както и относно искането съдът да установи и прогласи нищожността на мълчаливия отказ.

Безсъмнено се установи от материалите по делото, че след като с влязло в сила Решение № 7439/ 10. 12. 2018 г., постановено по адм. дело № 4556/ 2018 г. Административен съд – София град, преписката е върната на административния орган за ново произнасяне, управителят на НЗОК не се е произнесъл в указания от съда едномесечен срок, като е издал Решение № РД-Е-126-270/14. 10. 2020 г., с което управителят НЗОК разрешава възстановяване на средства в натура в размер на 13 511 /тринадесет хиляди, петстотин и единадесет/ лева на И. Р. Г. и е изплатил дължимата сума за лечението едва на 09. 11. 2020 г. – след подаване на исковата молба и след образуване на настоящето съдебно производство.

Съдът не споделя твърдението в исковата молба, че е налице нищожен мълчалив отказ на управителя на НЗОК да изплати дължимата сума за лечението на И. Г.. С разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от АПК е предвидено, че

непроизнасянето на орган в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът. Не всяко произнасяне на органа представлява мълчалив отказ. Такъв е налице, само когато овластеният административен орган е задължен да издаде административен акт в законовоопределен срок по отправеното до него искане, по което той не се е произнесъл. В случая Решение № РД-Е126-5/01. 02. 2018 г. на Управителя на НЗОК е отменено с Решение № 7439/ 10. 12. 2018 г., постановено по адм. дело № 4556/ 2018 г. Административен съд – София град, влязло в сила на 19. 11. 2019 г., след като е потвърдено с Решение № 15698/ 19. 11. 2019 г., постановено по адм. дело № 1965/ 2019 г. по описа на Върховния административен съд.

Въпреки съдебния акт, административният орган не се е произнесъл. Непроизнасянето му обаче не представлява мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК. Непроизнасянето на органа се смята за мълчалив отказ за издаването на акта само при първоначалното подаване на искането и след изтичането на срока за произнасяне. Повторното произнасяне на органа, съобразно постановеното и влязло в сила Решение № 7439/ 10. 12. 2018 г., постановено по адм. дело № 4556/ 2018 г. Административен съд – София град, представлява неизпълнение на стабилен съдебен акт, а не мълчалив отказ по направеното искане, по което е образувано административното производство. Отделно от това, в хода на съдебното производство е представено доказателство, че е издаден позитивен на ищеца акт - Решение № РД-Е-126-270/14. 10. 2020 г., с което управителят НЗОК разрешава възстановяване на средства в натура в размер на 13 511 /тринадесет хиляди, петстотин и единадесет/ лева на И. Р. Г..

Ето защо твърденият мълчалив отказ не е налице и искането на ищеца за погасяването му като нищожен акт следва да бъде оставено без разглеждане, като производството в тази част следва да бъде прекратено. Поради това, следва да бъде оставен и без разглеждане искът за присъждане на неимуществени вреди в размер на 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева, считано от 19. 12. 2019 г. до датата на подаване на исковата молба, настъпили вследствие на нищожен мълчалив отказ на Управителя на НЗОК да възстанови средства за извършено планово лечение в Университетска клиника – Д. за периода 25. 01. 2016 г. – 09. 02. 2016 г.

В конкретния случай от страна на административния орган е налице неизпълнение на влязло в сила влязло в сила Решение № 7439/ 10. 12. 2018 г., постановено по адм. дело № 4556/ 2018 г. Административен съд – София град. В исковата молба обаче липсва искане за установяване и присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие на незаконосъобразно бездействие на административния отказ да изпълни влязъл в сила съдебен акт и не е заявено в исковата молба като основание за търсене на отговорност на ответника. Ето защо същото не е било предмет на доказване в настоящото производство. Поради това, съдът не би могъл да се произнесе по отношение на неизпълнението на влезлия в сила съдебен акт и евентуално причинените неимуществени вреди, тъй като по този начин ще се произнесе свръхпетум и извън предмета на иска.

Предвид изхода на спора и съобразно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът

следва да възстанови на ищеца разноски общо в размер на 10 /десет/ лева държавна такса.

По отношение на искането на процесуалния представител на ищеца за заплащане на разноски за безплатно оказана правна помощ, съдът съобрази следното:

Разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата предоставя възможност адвокатът да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на роднини, близки или на друг юрист. Съгласно чл. 38, ал. 2 от същия закон, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредба № 1/2004 г. За да възникне правото на адвоката на възнаграждение в хипотезата на безплатно оказана адвокатска помощ и съдействие, предпоставките са две: да е оказана безплатно адвокатска помощ на лице, попадащо в някоя от посочените в закона категории лица и в съответното производство насрещната страна да е била осъдена за разноски. В разглеждания случай двете предпоставки не са налице. По делото е представено пълномощно, но липсва представен договор за правна защита и съдействие, в който да е указано коя от хипотезите на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата за оказване на безплатна правна помощ е налице. За да упражни това свое право адвокатът следва да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да се посочи, че последните са престирани безвъзмездно на основание изрично посочена хипотеза на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата, без обаче изрично да я доказва. Поради това липсата на представен по делото договор за правна защита и съдействие не дава възможност да бъде уважено искането на процесуалния представител на ищеца за заплащане на дължимото адвокатско възнаграждение. В тази насока е и съдебната практика, обективирана в Определение № 616/5. 06. 2017 г. по дело № 5089/2016 г. на ВКС, Определение № 121/ 01. 02. 2016г. по дело № 5525/ 2015 г. на ВКС и др.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд – София град, Второ отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от И. Р. Г. за изплащане на сумата в размер на 6908,17 евро /шест хиляди деветстотин и осем евро и седемнадесет евроцента/, представляваща претърпени ицуществени вреди - заплатени от ищеца разходи за лечение в Университетска клиника Д., Германия, причинени вследствие от отменен незаконосъобразен административен акт - Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г., издадено от Управителя на НЗОК.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА ЗДРАВНООСИГУРИТЕЛНА КАСА да заплати на И. Р. Г. дължимата лихва за периода от 01. 02. 2018 г. до 09. 11. 2020 г., дължима върху сумата от 13 511 лева, представляваща левовата равностойност на 6908,17 евро /шест хиляди деветстотин и осем евро и

седемнадесет евроцента/.

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от И. Р. Г., с който се претендират имуществени вреди в размер на 4066, 68 лева /четири хиляди шестдесет и шест лева и шестдесет и осем стотинки/, представляваща възнаградителна лихва по договор за банков кредит, сключен между Я. Г. и [фирма] от 01. 02. 2018 г. до 25. 02. 2026 г.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА ЗДРАВНООСИГУРИТЕЛНА КАСА да заплати на И. Р. Г. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 /петнадесет хиляди/ лева, представляващи обезщетение за претърпените от ищеца вреди в периода 01. 02. 2018 г. – 19. 11. 2018 г., вследствие на незаконосъобразен административен акт – Решение № РД-Е126-5/ 01. 02. 2018 г. на Управителя на НЗОК, ведно със законната лихва от 01. 02. 2018 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата му част.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на И. Р. Г. да се прогласи нищожността на мълчалив отказ на Управителя на НЗОК да възстанови средства за извършено планово лечение в Университетска клиника – Д. за периода от 25. 01. 2016 г. от 09. 02. 2016 г. и прекратява производството по делото в тази част.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения иск на И. Р. Г. срещу Националната здравноосигурителна каса да заплати на И. Р. Г. неимуществени вреди в размер на 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева, считано от 19. 12. 2019 г. до датата на подаване на исковата молба, настъпили вследствие на нищожен мълчалив отказ на Управителя на НЗОК да възстанови средства за извършено планово лечение в Университетска клиника – Д. за периода 25. 01. 2016 г. – 09. 02. 2016 г. и прекратява производството по делото в тази част.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА ЗДРАВНООСИГУРИТЕЛНА КАСА да заплати на И. Р. Г. сумата в размер на 10 /десет/ лева, представляваща направените разноси по делото.

Решението в частта, с която е оставено без разглеждане искането на И. Р. Г. да се прогласи нищожността на мълчалив отказ на Управителя на НЗОК, както и в частта, с която е оставен без разглеждане предявеният иск на И. Р. Г. срещу Националната здравноосигурителна каса да заплати на И. Р. Г. неимуществени вреди в размер на 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева, считано от 19. 12. 2019 г. до датата на подаване на исковата молба, настъпили вследствие на нищожен мълчалив отказ на Управителя на НЗОК и производството в тази част е прекратено, може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от съобщаването му. В останалата част решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: